

Mưa Bóng Mây

Mai lúi húi kiểm lại chiếc bị lác. Nàng không muốn chồng phải thiếu bất cứ một món gì trong chuyến đi xa này. Ngoài bộ quần áo kaki đã được nhuộm đen và tháo cầu vai cho có vẻ dân dã cuộn chặt xếp dưới đáy giỏ, Mai lèn chặt đầy một giỏ những gói, hộp, lọ. Đây là gói chanh đường nàng đã phơi, công trình cả nửa tháng trời, gói ruốc bò, hộp kẹo ho. Gói mút gừng nàng đã cố ấn chặt cho được nhiều một chút đã vụn ra làm Mai suýt xoa tiếc rẻ. Nàng cuộn chặt mớ bánh tráng sữa nàng đã gửi mua ở cầu Bắc Mỹ Thuận rồi buộc lại cho vào giỏ. Tất cả được tờ báo hàng ngày che kín. Chưa yên tâm, Mai lấy bộ quần áo cũ đã ngăn của bé Lan xếp lên trên rồi xoa tay đặc ý vì công trình của mình.

Tiếng Hoàng thì thào:

- Chuyện gì để từ từ, khuya quá rồi, em không lo ngủ đi. Mai ra chợ mà ngáp thì còn mua bán gì nữa\?

Nhìn thấy bộ quần áo của Lan trong giỏ xách, Hoàng cười:

- Bộ em tính cho anh bế bé Lan theo hả? Để nó giữ anh cho mẹ nó phải không?

Mai nguyết yêu:

- Ai thèm giữ. Em cho luôn mấy cô tóc vàng mắt xanh đấy. Để bộ quần áo cũ của bé Lan đẩy cho anh đỡ nhớ nó. Và ngộ nhỡ có gặp gì trở ngại, anh nói là về quê thăm con gái, đem quần áo, quà cáp cho nó. Có thể họ không nghi ngờ gì.

- Ủy trời, em làm như chúng nó mù cả ấy. Nội cái gói chanh đường của em cũng đủ tố cáo anh rồi còn gì. Và lại đến nước này thì phải liều thôi. Năm ăn, năm thua. Nói phải trái gì được nữa\?

Mai dặn nhỏ: - Hễ có lạnh, anh lấy mút gừng hay kẹo ho mà ngậm cho ấm người nhé. Cẩn thận kéo bị cảm thì khổ. Anh là chúa hay ỷ sức, em ghét lắm.

Hoàng nắm tay Mai vừa lôi vợ theo vừa dọa:

- Ừ, giỏi. Để anh hỏi tội em mới được. Tại sao, tại sao lại ghét anh mới được chứ?

Mai nghiêng đầu tránh nụ hôn tham lam của chồng rồi xuống giọng năn nỉ:

- Anh để em xem kỹ lại xem còn thiếu món gì không. Em không muốn anh phải thiếu thốn quá nhiều.

- Em tưởng em có thể sắp cho anh đầy đủ chắc. Thiếu thằng Hải, con Lan. Nhất là thiếu em thì anh làm sao chịu nổi\? Thôi thôi, anh đổi ý. Anh ở lại với em và các con. Không đi đâu nữa hết!

Mai hốt hoảng: - Anh nói như chuyện trẻ con. Mình lo liệu cả nửa năm nay. Bây giờ việc tới nơi, anh lại nói ngang. Anh nghĩ là em và các con muốn xa anh sao\? Anh có biết nếu anh ở lại thì cái quyền sống gần vợ con cũng không phải của anh. Anh dù có muốn cũng không có cách gì giúp đỡ được mẹ con em đâu. Chưa nói là hàng tuần anh phải ra trình diện công an một lần. Với bản tính thẳng thắn và nóng nảy của anh, tai bay vạ gió đến với gia đình mình lúc nào không biết.

Hoàng chán nản:

- Anh thật vô tích sự. Nhưng anh thật áy náy khi bỏ đi để lại cho em 2 đứa con phải nuôi và món nợ mấy cây vàng. Anh không thể hình dung ra em sẽ xoay sở ra sao với mớ quần áo cũ và cái nhà trống như thế này!

- Anh khỏi lo, mọi việc em đã tính đâu vào đấy cả rồi. Và lại cô Tám đã hứa là khi nào mình có sẽ hoàn lại, cô đâu có gập. Phần em, em cũng không chịu ngồi yên với mấy bộ quần áo cũ đâu. Em sẽ theo chị Tâm lên chợ Tân Định, chị ấy đã hứa sẽ giúp em tập bán thuốc tây. Biết đâu họ sa thải em,

không cho em đi dạy. Vào đường cùng , theo chúng bạn đi buôn bán em lại chẳng khá hơn. Cùng tắc biển mà anh

- Thế ngộ nhờ anh lại lù lù dẫn xác về thì sao\?.

- Đốt anh đi, chỉ nói xui không à, em không tin là trời bỏ vợ chồng mình.

Đúng là trời không bỏ gia đình Mai. Sau khi lênh đênh trên biển gần nửa tháng, tàu của Hoàng tới được đảo Galant. Lúc này, Hoàng cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết. Tiếng thở thè của những đứa trẻ nhỏ nô đùa trên bãi biển làm chàng nhớ hai đứa con quay quắt. Trừ những lúc sinh hoạt bình thường trong trại, Hoàng thường ra bờ biển dõi mắt về phương trời xa như để tìm những khuôn mặt thân quen. Chàng hồi tưởng lại thuở mới gặp Mai. Cái dáng người thanh tú và tiếng nói dịu dàng của Mai đã cuốn hút chàng vào một cuộc tình êm như trong cõi mộng. Đoạn kết của mối tình say đắm ấy là một đám cưới rực rỡ và hai đứa trẻ xinh xắn đã theo nhau ra đời. Hoàng thơ thẩn ra bãi, ánh trăng êm dềm chiếu trên rặng dừa khiến đám lá long lanh như ướt rượt rung rinh trong gió.

Chàng lặng lẽ ngồi xuống chiếc võng, chán nản nhắm mắt, thả hồn về căn nhà nhỏ. Nơi này, một cặp vợ chồng trẻ gồm một chàng sĩ quan tâm lý chiến sống cuộc đời công chức luôn luôn chu toàn nhiệm vụ, nhưng thiếu hẳn tinh thần chiến đấu trước kẻ địch. Chính điều này đã khiến chàng băn khoăn không ít và luôn cảm thấy có lỗi khi quân đội tan hàng. Vợ chàng, Thanh Mai, một cô giáo hiền lành, luôn lấy niềm vui của chồng con làm lẽ sống, và hai đứa con kháu khỉnh, ngoan ngoãn lúc nào cũng ríu rít như chim non.

Thế mà giờ đây chàng đã xa lìa tất cả. Cả đến cuộc sống nhỏ nhoi, yên phận cũng không còn nữa chứ đừng nói gì đến những ước mơ xa vời. Nghĩ đến vợ, Hoàng xót xa, chàng biết Mai đã phải cố gắng lắm mới duy trì được cuộc sống đạm bạc cho cái tiểu gia đình của chàng. Chàng lóng ngóng, bất lực sau khi đi tù về. Chính trong lúc chán nản đến tuyệt vọng, Mai bàn với chàng mở một con đường máu: vay tiền cho chàng vượt biên để trốn khỏi cái nhà tù to lớn mà cả dân tộc đang phải gánh chịu.

Mai liệu vay của cô nàng mấy lạng vàng với điều kiện sẽ đến trông nom tiệm Photocopie của bà mỗi ngày hai giờ, sau buổi chợ. Cuộc sống đã vất kiệt sức sống của Mai. Nàng mỗi lúc một gầy yếu đi, tuy tinh thần vẫn vững vàng. Nhiều khi Hoàng phải lấy làm lạ vì sức sống của cái thân hình bé nhỏ ấy. Mỗi khi âu yếm vợ, chàng buồn rầu nhận thấy cái thân hình săn chắc thuở trước nay đã thay đổi nhiều. Bệnh suyễn di truyền đã lợi dụng lúc sức khỏe nàng sa sút để hành hạ nàng. Những khi cơn bệnh kéo đến, Mai âm thầm chịu đựng. Tuy nhiên , nàng vẫn luôn luôn tỏ vẻ lạc quan. Chính thái độ của Mai đã giúp cho tinh thần Hoàng đỡ suy sụp. Hoàng biết Mai mong đợi ở chuyến đi của chàng rất nhiều. Vì vậy, ngay khi vào được trại tỵ nạn, lúc có thể liên lạc với gia đình, Hoàng đã cho Mai biết những may mắn đã đến với chàng. Chàng âm thầm tự hứa sẽ cố gắng lo cho vợ con khi có dịp tới được nơi định cư

Tiếng chân bước nhẹ trên cát đưa Hoàng về thực tại. Một tiếng nói trong trẻo cất lên:

- A! thi sĩ đang làm thơ! Anh trốn ra đây lúc nào thế? Hoàng ngoảnh lại, cô gái cùng chuyến tàu với chàng vui vẻ lại gần. Nàng bước nhẹ đôi chân trần trên làn cát mịn như sợ cát đau. Hoàng hỏi:

- Cô chưa ngủ sao\? Tôi tưởng các cô gái thường dễ ăn dễ ngủ chứ đâu có hay suy nghĩ vớ vẩn như những kẻ chiến bại như tôi.

- Anh có vẻ hơi chủ quan đấy. Tình trạng dân mình bây giờ có lẽ gái cũng như trai thôi. Anh không thấy anh và tôi cùng có mặt trên chiếc tàu nhỏ bé đấy à? Anh chưa chịu bỏ cái suy nghĩ coi thường phụ nữ của các cụ xưa.

Nàng hắng giọng khe khẽ ngâm :

- Thương nữ bất tri vong quốc hận...

Hoàng vội vàng nói:

- Xin lỗi cô, tại tôi đang mải suy nghĩ nên nói vội thế thôi. Quả là không có ý ấy. Một lần nữa, xin lỗi cô bạn đồng hành mà tôi chưa được hân hạnh biết tên?

- Đùa vậy thôi, em đâu có ý bắt lỗi anh. Em tên Mai, Nguyễn thị Hoàng Mai. Thôi thì đã là bạn cùng chuyển đồ, xin anh cứ gọi em là Mai đủ rồi.

Hoàng thoáng giật mình:

- Mai, là Mai à?

Hoàng Mai bật cười:

- Vậy được không anh, còn anh?

Hoàng lúng túng:

- Tôi là Hoàng, Võ huy Hoàng.

Mai ngồi xuống bên chiếc võng, cô thở dài:

- Buồn quá anh nhỉ, khi không bỏ nhà bỏ cửa ra ở chỗ trời nước mênh mông này. Mà chúng mình là những người may mắn lắm đấy chứ. Thiếu gì người đâu có được biết bến bờ là đâu. Nhiều lúc em nghĩ không hiểu tại sao dân tộc mình lại phải chịu nhiều đau thương mất mát như thế? Có lẽ mỗi hồn vong quốc của dân tộc Chàm thấu đến trời nên dân tộc mình mới phải chịu kiếp nạn nặng nề vì một chủ thuyết ngoại lai như vậy. Anh nghĩ có đúng không?

Hoàng bật cười

- Chắc cô hay đọc truyện kiếm hiệp lắm phải không? Nghe cô nói chuyện "kiếp nạn" tôi nghĩ đến tình cảnh của chúng ta bây giờ. Chắc là chúng mình đang đi tầm sư học đạo, chuẩn bị để... "người quân tử trả thù mười năm chưa muộn" phải không cô?

Mai nghiêm trang:

- Anh nghĩ sẽ có ngày chúng ta sẽ quay về không?

- Có chứ sao không? Tôi nghĩ không những tôi mà tất cả những người Việt ở khắp nơi đều có chung một ý nghĩ đó. Kể cả những người đang thành công rực rỡ ở xứ người. Tiếng sóng từ xa vọng lại nhắc hai người nhớ đến thực tại. Mai hỏi Hoàng:

- Anh có được gia đình tiếp tế chưa?

Hoàng yên lặng, chàng lắc đầu:

- Tôi thấy không cần thiết nên đã dặn gia đình đừng gửi gì hết.

- Chết, ở đây thiếu thốn lắm, ăn uống cũng không đủ chứ đừng nói gì đến tiền tiêu. Em có bà cô ruột ở Mỹ từ năm 70 nên cô em tiếp tế đều, đỡ lắm. Có người thân bảo lãnh, em chắc không phải chờ lâu. Còn anh thì sao?

- Tôi chờ số phận may rủi. Miễn đi khỏi nơi tù đầy là được rồi.

Mai sốt sắng: - Ồ, không được, mình phải tính kỹ khi còn có quyền chọn lựa chứ!

- Tôi cũng xin đi Mỹ. Hy vọng được chấp thuận vì tôi là sĩ quan cũ, tù cải tạo 4 năm. Biết đâu mình sẽ lại được đi cùng chuyến bay.

Hoàng nghĩ đến vợ con. Mai và hai đứa con thân yêu của chàng đang khổn khổ từng ngày. Nếu có thể được định cư sớm, chàng sẽ cố gắng hết sức làm việc để gánh đỡ phần nào nỗi lo của vợ con.

Những ngày sống lay lắt ở trại tỵ nạn rồi cũng qua đi. Nỗi thương nhớ vợ con và quê hương cũng nguôi ngoai và tình thân giữa Hoàng và Mai càng thêm gắn bó. Hai người thường chuyện trò tâm đắc, có lẽ vì có cùng một trình độ hiểu biết và cùng chung một hoàn cảnh ly hương. Cho đến khi hai

người được định cư ở vùng Virginia, Hoàng và Hoàng Mai vẫn giữ được niềm tương kính, vẫn coi nhau như bạn tốt. Hoàng Mai được bà cô đón về ở chung và tiếp tục đi học. Còn Hoàng cũng đã xin được việc làm và chia một chỗ ở với người bạn đồng sở.

Hoàng cố gắng làm việc để sống và thỉnh thoảng gửi chút đỉnh cho vợ con. Chàng cũng có dự định sẽ cố học lại khi ổn định cuộc sống. Trong những bức thư gửi về cho Thanh Mai, vợ chàng, Hoàng cũng không quên nhắc nhở tới Hoàng Mai, người bạn tốt đã giúp đỡ chàng nhiều trong lúc xa nhà. Thỉnh thoảng nhận được thư vợ, Hoàng vẫn hồn nhiên đem khoe Mai những giòng chữ nắn nót vụng dại của các con và lời thăm hỏi của vợ.

Chàng nghe vợ khoe đã cho hầu hết các bạn thân của chàng địa chỉ của chàng. Các bạn đều cho là chàng may mắn và đều ước mơ gặp lại chàng nơi đất mới. Dần dần, cuộc sống cũng trở thành quen thuộc. Tuần năm buổi đi làm, hai ngày cuối tuần dành cho những phút nghỉ ngơi và giải trí. Lúc đầu, Đạt, người bạn cùng nhà, cũng rủ chàng tham dự vào các cuộc chơi náo nhiệt vui vẻ. Những sàn nhảy, quán rượu, hộp đêm và những cuộc hò hẹn đông đảo

Chiều bạn, Hoàng cũng đi nhưng giữa đám đông, chàng có cảm tưởng mình lạc lõng. Hoàng không bị cuốn hút vào những thú vui ồn ào ấy. Dần dần chàng rút vào cái vỏ ốc lạnh lẽ của mình. Tuy vậy, những cuộc gặp gỡ với Hoàng Mai vẫn tỏ ra cần thiết trong đời sống Hoàng. Tuần nào mà không được gặp Mai hay nói chuyện qua điện thoại với nàng là Hoàng cảm thấy bức rứt khó chịu. Mới đầu, Hoàng không để ý, nhưng dần dà chàng nhận ra cái cảm tình bè bạn của mình đối với Hoàng Mai đã dần dần thay hình đổi dạng.

Đôi lúc, chàng giật mình kinh sợ, mặc cảm tội lỗi ngợp hồn. Bữa đi biển với gia đình Mai, lúc ngắm nhìn làn da nâu hồng và thân hình săn chắc của Mai, tiếng cười trong vắt như pha lê của nàng khiến thoáng hiện trong Hoàng một so sánh bất chợt: Một Hoàng Mai khỏe mạnh, tươi trẻ, linh hoạt, vui vẻ khiến ai gần cũng phải vui lây với một Thanh Mai, vợ chàng, yếu ớt, héo úa, tàn tạ ...

Chàng tự biện hộ: đây chỉ là một nhận xét khách quan, nhưng vợ chàng luôn luôn là một người vợ đáng yêu, đáng quý. Chính những chịu đựng âm thầm nhẫn nhục của nàng trong cuộc đời vừa qua đã khiến cho nàng mất đi vẻ yêu đời và tươi trẻ. Tuy thế, những phút giây ấm cúng bên người bạn gái dễ thương cũng làm cho Hoàng cảm thấy yêu đời hẳn lên. Những liên lạc với vợ con cũng thưa thớt dần, ngược chiều với những cuộc đi chơi và thăm viếng Hoàng Mai ngày một nhiều. Những bó hoa tươi, những món quà đắt giá làm vui lòng người con gái mới lớn đã bớt đi những thùng quà khiêm nhượng Hoàng thường gửi về cho vợ con. Cho đến khi cả Hoàng và Mai cùng cảm thấy không thể sống thiếu nhau được. Hai người đã tìm đủ cách để được sống bên nhau. Với mặc cảm phản bội vợ con, Hoàng không dám liên lạc với gia đình theo địa chỉ mới.

Mai tuy được sống bên người yêu, nhưng vốn là người có lương tâm nên cũng không tránh khỏi dằn vặt. Cuộc sống cứ như thế, êm đềm trôi theo thời gian. Cho đến một buổi trưa ngày chủ nhật, lúc hai kẻ yêu nhau đang đắm chìm trong giấc mộng ái ân, một giọng nói trẻ con được phát ra từ chiếc máy thu thanh nhỏ chuyên gửi gắm những lời nhắn tin từ người thân trên làn sóng điện :

"Con là Hải và em con là Lan, nhà ở Quận Tân Bình, muốn tìm bố là Võ Huy Hoàng, vượt biên năm 80, cùng đi với cô Hoàng Mai, đã được định cư ở Mỹ, tiểu bang Virginia. Đã 6 tháng nay chúng con không được tin của bố, ai biết xin vui lòng chỉ giùm. Chúng con xin cảm ơn."

Hoàng giật mình, chàng nhìn sang Mai cũng đang ngồi bật dậy:

- Mai, anh xin lỗi em, Có lẽ con anh đang tìm anh. Đáng lẽ anh không nên đưa em vào hoàn cảnh khó xử này. Anh bối rối quá. Biết làm sao bây giờ?

Mai tái mặt, nàng lặng người đi, cổ ghìm tiếng nức nở, nước mắt ràn rụa. Một lúc sau, nàng đứng lên tắt chiếc radio rồi bước lại gần Hoàng.

- Anh tính sao, anh?

Hoàng ôm chầm lấy người yêu, chàng níu chặt lấy nàng như bám vào chiếc phao cứu hộ. Hai người ghì chặt lấy nhau như không thể tách rời. Một lát sau, Hoàng như người chợt tỉnh, chàng kêu lên:

- Anh thật đáng chết. Anh đã không tỉnh táo để đến nỗi đã tự mình làm cho hai người mà anh yêu

quý nhất đời phải chịu biết bao đau đớn. Bây giờ, chỉ có cách tự trừng phạt mình để tạ lỗi với Em và Thanh Mai.

- Sẽ không ích gì anh ạ, Chuyện đã đến thế này, anh có tự trách mình đến mấy cũng không thể cứu vãn được gì. Và lại trước khi sống với anh, em cũng đã biết rõ là anh đã có gia đình. Chúng mình đều ý thức được lỗi lầm của mình thì cách tốt nhất là phải sửa chữa trước khi tình trạng quá tệ. Dù đau đớn cách mấy chúng mình cũng phải xa nhau. Anh trở về với gia đình. Còn em, em sẽ đi một nơi xa. Em hy vọng rằng sau một thời gian dài, mình sẽ tìm lại được niềm thanh thản trong cuộc sống, dù biết là sẽ chẳng bao giờ có thể quên được những ngày sống bên nhau.

Hoàng hốt hoảng:

- Em hãy cho anh một thời gian, anh nghĩ mình sẽ có cách giải quyết khác hơn.

- Em đã suy nghĩ nhiều từ khi chúng mình chung sống. Em áy náy với cái hạnh phúc xum vầy của hai ta. Nó thực sự được xây dựng lên từ những đổ vỡ của gia đình anh. Một người đàn bà hiền thực và hoàn toàn tin tưởng chồng như chị Thanh Mai và hai đứa bé ngây thơ vô tội như hai con của anh không đáng phải thiếu chồng, cha. Anh và em phải hoàn toàn gánh lấy cái trách nhiệm này. Sự chia cắt giữa chúng ta đã đành là đau xót, nhưng không phải là không thể chịu đựng được. Chúng mình sẽ mau chóng tìm được niềm vui khi lòng yên ổn, không bị ray rứt vì tội lỗi.

Hoàng ôm chầm lấy Mai, lần đầu tiên trong đời chàng khóc:

- Anh thật không xứng đáng chút nào với hai người đàn bà mà anh yêu quý. Anh, một người đàn ông ham hồ, bạc bẽo, không biết anh có đủ can đảm nhìn lại vợ con không? Dầu em có tha lỗi cho anh.

- Em nghĩ thời gian sẽ giúp anh quên em và anh sẽ tìm lại được hạnh phúc. Là người, mấy ai tránh khỏi được lỗi lầm. Điều may mắn là mấy giòng nhằn tin của bé Hải đã nhắc chúng ta vượt qua được những đam mê sai trái... Em hy vọng chị Thanh Mai sẽ rộng lòng hiểu biết mà tha thứ cho chúng ta.

Giữa một chiều đông lạnh lẽo, tuyết phủ trắng quanh nhà, rừng cây xa xa trơ cành, trụi lá hiu hắt trong nền trời xám xịt. Hoàng ngồi giảng lại cho bé Hải một bài toán khó giữa căn phòng ấm cúng. Trên chiếc ghế dài, Thanh Mai cũng đang đọc cho bé Lan nghe một đoạn thơ hay bằng tiếng Việt để bé khỏi quên tiếng mẹ đẻ vì suốt ngày ở trường bé đã phải cố gắng vật lộn với môn sinh ngữ mới mẻ để khỏi thua sút chúng bạn trong việc học hành. Cảnh gia đình êm ấm khiến Hoàng chợt nghĩ đến đoạn đời vừa qua. Chàng chợt ngẩng lên hỏi Mai:

- A, có một chuyện anh muốn hỏi em mà cứ hay quên. Hỏi đó ai gợi ý cho em bảo bé Hải nhắn tin tìm anh?

Mai dịu dàng:

- Không phải em đâu, anh hiểu em mà. Sau một thời gian không nhận được tin tức gì của anh, em tự biết là không nên làm rộn anh. Thế thôi.

- Thế em không thắc mắc về những gì xảy ra cho anh à. Thiếu gì chuyện rủi ro có thể đến với một người nơi xứ lạ chứ?

- Em không nghĩ thế, vì em biết nếu có gì xảy ra ngoài ý muốn của anh, bạn bè của anh đã cho em biết ngay.

Hoàng đỏ mặt, chàng nghĩ vợ biết chuyện gì đã xảy ra. Chàng không ngờ Mai lại nhạy cảm đến thế. Thế mà chàng tưởng là những lời giải thích vì lý do thất nghiệp của chàng được Mai chấp nhận một cách dễ dàng. Chứ bạn bè mà nàng nói chắc chắn dùng để chỉ Hoàng Mai.

Tiếng thằng Hải góp chuyện:

- Bố thấy con giỏi không? Con nói mẹ đăng báo tìm bố, mẹ không chịu. Mẹ nói bố biết đường đi, bố sẽ biết đường về, con nhờ thằng Tín bạn con viết thư cho ba nó, thế là bác Thành tìm được bố ngay.

Chuyện đã rõ ràng, Mai biết Hoàng đã một lần lạc bước nhưng nàng tôn trọng ý muốn của chàng, không một lời khiển trách. Cái cách xử sự độ lượng, khoan dung của nàng làm cho Hoàng thêm kính phục. Hoàng liền tưởng đến Hoàng Mai, người con gái quá yêu chàng, cũng đã tự kiềm chế để gia đình chàng được đoàn tụ, vui vẻ.

Chàng mừng là mình đã gặp được hai người đàn bà đáng quý. Và chàng cũng đã biết dừng lại đúng lúc, trước khi hạnh phúc tan tành...

- Nghĩa là em không có ý đem anh về nẻo chính?

Mai cười:

- Không hẳn như thế. Nhưng em muốn thử nghiệm xem chuyện của anh có phải là tình yêu thực sự hay chỉ là một cơn mưa bóng mây. Nếu do hoàn cảnh xô đẩy anh, em có thể chấp nhận để anh quay về. Ngược lại, em cũng không muốn anh bị trói buộc vào bốn phận một cách trái lòng. Vợ chồng mà sống với nhau ngoài ý muốn thì còn gì là thú vị nữa.

Tiếng chuông điện thoại reo vang, Hải nhắc ống nghe, nó vui vẻ quay lại mẹ:

- Có người muốn nói chuyện với mẹ.

Mai tiếp máy từ tay con trai:

- A lô! Hoàng Mai hả? Anh Hoàng và tôi đang mong gia đình cô đây. Thế nào lễ Giáng Sinh này chúng mình cũng phải họp mặt một chuyến thật vui mới được. Bữa nào anh Thụy, cô và bé Thanh Thanh mới tới? Đừng lo, chúng tôi sẽ có mặt tại phi trường trước giờ phi cơ hạ cánh. Gửi lời chào anh Thụy và hôn bé Thanh Thanh hộ tôi. Mai hôn hờ quay lại chồng:

- Vợ chồng Hoàng Mai tới ăn mừng Giáng sinh với gia đình mình anh ạ.

- Vui quá, em nhỉ. Anh cầu mong gia đình Hoàng Mai cũng luôn hạnh phúc như gia đình mình.

- Em thì tin tưởng như vậy từ lâu rồi. Có được người vợ biết điều như Hoàng Mai thì anh chồng nào cũng phải cố gìn giữ lấy hạnh phúc chứ.

- Vậy mà có những anh chồng khờ dại, tí nữa thì để tuột mất hạnh phúc gia đình đấy. Em tin không?

Hai vợ chồng cùng âu yếm nhìn nhau cười. Thì ra hạnh phúc không ở đâu xa...